

Болнавъ старчески гласъ се отзовава съ радостъ и на мъждѣщата газена лампа се повдига на легло бледото лице на болния, който е разтворилъ ржце да пригърне дветѣ си скъпи рожби.

Мигъ само — и тѣ сж въ пригрудитѣ му.

Две големи топли сълзи падатъ на дветѣ малки главички, склонени на бащинитѣ гърди . . .

А на сутринята, презъ натрупанитѣ прѣспи отъ вечерната вѣявица, коледа бѣше дошла неусѣтно и въ схлупената кжщурка на това мило бедно семейство.

Децата не я виждаха по нищо, но тѣ чувствуваха въ душитѣ си, че тя е дошла.

НИК. ВАС. РАКИТИНЪ

СТИХОВЕ

I

Буенъ вѣтъръ залудѣ
И разкжса той мъглитѣ,
Кжсъ небе се провидѣ
И замигаха звездитѣ.

Въ мрака вѣтърътъ бучи,
Гледатъ ме звезди страхливо,
Сѣкашъ плакали очи
Молятъ ми се мълчеливо.

II.

Спуснала се е завеса отъ мъгли
И отъ заранята вали, вали, вали: . . .

Съ разпокжсанъ отъ вихрушкитѣ вѣнецъ
Спи земята, като почернѣлъ мъртвецъ.

Катъ надгробни свѣщи — голи дървеса,
Димъ надъ стрѣхи пжтъ чертай къмъ небеса, —

И самотно тихо пѣе надъ градътъ
Монотоненъ погребаленъ маршъ джждътъ.